



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. De eo quod à S. Hippolyto scriptum est; Christum in judicio Caput spinis coronarum esse ostensurum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Serm. 179.
de temp:

delegerint; his sese Salvator in die illo novissimo, vel eo nomine benevolentissimum exhibeat, blandeq; ostendet, amabilia sua vulnera, & tanquam ad ea invitet, velut illis propriè ad immortales delicias, atque perenne oblectamentum reservata. Ut huc speciatim referre liceat illa ejusdem S. Augustini verba, sermone quodam de Ascensione Domini: *Sic veniet (utique Christus ad iudicium) clavorum vulnera illesa demonstrans, & foraminum cruenta monilia. Vobis filijs Sponsi cum coronam celestis exhibebit Imperij, crucis vulnera non mumbit, quia signum Filij hominis fulgebit.*

§. 2.

De eo, quod à S. Martyre Hippolyto scriptum est: Christum in iudicio caput spinis coronatum ostensurum.

AT enim priusquam porro pergamus; dubitabit fortasse quispiam, quid verbis à nobis laudatis sibi velit S. Hippolytus, dum Redemptorem nostrum in iudicio, non solum manuum pedumve, aut facri lateris vulnera (uti Patres alij) sed insuper caput spinis coronatum, asserit demonstraturum. Neque enim, credo, id hac mente duntaxat ab eo dictum sentiemus; quòd offensurus sit caput illud, quod in passione spinis coronatum fuerit, nullo ejus rei tunc existente vestigio. Id enim præterquam quòd nullam haberet vim specialem ad permovendos percellendosve inspectantium animos; plus quiddam exigere videtur ipsa sermonis proprietates, & illa crucis aliorumve vulnerum, quæ Christus tunc pariter exhibiturus dicitur, analogia.

An ergo dicemus Christum Judicem revera cum corona spinea conspiciendum; sive, eà ipsà, quæ olim fuerit coronatus (quam, uti & crucem, è suis segmentis & quædam cineribus excitatam, formæ suæ pristinæ restitaturus sit) sive quâ aliâ ad primæ illius similitudinem, quacunque tunc

dem ex materia, in usum præsentem conformata. An verò (quò magis ferrur animus) id potiùs voluisse dicemus B. Hippolytum; quòd velut Christus, ex Scripturæ & Patrum certo sensu, aliorum vulnerum magis spectabilium cicatrices in carne sua retenturus est, eaq; ratione dicitur in iudicio manus pedesq; confossos clavis, & latus lanceâ perfossum, velut ad oculum demonstraturus: ita etiam dicatur, caput spinis coronatum ostensurus, ob retentas in eo spinarum notas atque fixuras; quibus, etsi minorum vulnerum, non tamen obscuris cicatricibus, in modum cujusdam purpurei diadematis, frontem præcinctus, atque insignitus appareat? Quo nimirum modo in superioribus diximus, Christum ipsum quibusdam sponsis suis, quas utique ferti sui spinei volebat esse participes, istiusmodi cruentis notis frontem ac caput, in coronæ modum impressisse.

Sanè in celebri disputatione à S. Gregentio Archi-Episcopo Tephrensi, olim habita cum Herbano Judæo, refertur tunc Christus apparuisse ab oriente (speciem videlicet, olim ad iudicium venturi referens) purpureâ nube circumamictus, in cujus capite (inquit Historia) splendor fulgens & diadema pulchritudinis inæstimabilis, & radijs velut corona spinea. Ex qua apparitione in primis ducitur conjectura non improbabilis: Christum similiter ad iudicium non purpuratum, aut aurato fulgentem diademate; (quod jam olim negabat S. Martinus) sed cum aliqua radiosæ coronæ specie, esse venturum. Rursum, neq; illud videri posse incongruens; si eos cœlestes radios, quibus ea corona formanda sit, dicamus forsitan ex illis divinæ frontis cicatricibus (quæ si reserventur, uti cætera carnis Christi vulnera, quidam lucis fontes futuræ sint) in orbem undique processuros, & (si ita voles) sic in se invicem incursum & implectendos, ut & formam quandam coronæ spineæ representent, & ipsi divino vertici non exiguum splendorem hone-

D d d d

sta-

statemq; concilient. Quò etiam facit, quod scriptum reliquit S. Teresa, sibi quadam vice apparuisse Christum, cum corona splendoris eximij, ijs in locis, in quibus illa spinæ vulneraverant. Verùm hæc tenet dicta magis co-

firmat, quod denique legi in vita S. Francisæ Romanæ huic scilicet in raptu quodam ad complectendos Crucifixi pedes admissæ, inter cætera manifestatum divinitus; plagas etiam à spinis ac flagellis divinissimo Christi corpori inflatas, in extremo iudicio, omnium oculis obijciendas. Et sanè quod ad cicatrices à flagellis relictas attinet, expressè

docet Theophilus Raynaudus, eas reservandas in Christi corpore: quemadmodum etiam communior est SS. Patrum atque Doctorum sententia, suppliciorum notas in SS. Martyrum gloriosis corporibus generatim esse conspiciendas.

Verùm hæc obiter, ex occasione verborum S. Martyris Hippolyti, & per piam duntaxat conjecturam (quæ fortè nonnullis non videbitur improbabilis) absque præiudicio dicta sunt. Quanquam eam nunc quidem idcirco me-
gis amaverim, quòd ipsam animadverto, viro erudito è Societate nostra Petro Thyrao, etiam ante nos placuisse.

cap. 1. §. 230.

Quippe qui tractatu de Christi apparitione iudiciaria, Hippolyti Martyris eadem illa verba pertractans, cum de ipsa corona spinæ in iudicis vertice conspicienda opinationem neque approbandam neque damnandam sibi censeret, hæc ita subiicit ad sensum nostrum: *Indicia tamen corona caput Dominicum dabit; quamvis non talia, qualia pectus, manus, pedes vulnerum in cruce acceptorum.* Sic ille.

Opusc. 1. c. 247.

Ad extremum observo, ex S. Thomæ sententia, verè ente Domino ad iudiciū, non solum crucem, sed alia etiam passionis indicia, & nominatim coronam spinæam ex mentis Doctoris Seraphici, aliq; ejusmodi demonstranda.

P. 1. Scim. c. 5.